

— Mi? Csak nem azt akarod mondani, hogy reggel meghívsz egy kupicára? Ezt már nevezem, öregem!

— Hát persze — mondta Hetényi —, éppen azt akarom mondani. Reggel meghívlak egy kupicára, de kettő is lehet belőle.

— Ezt már szeretem hallani. De a második kupicával én fizetem. Úgy nézem, elég hideg lesz, hát nagyon jól fog esni, a mindenségít neki!

SIMAI MIHÁLY

RAPSZÓDIA ZUBBONYBAN

*Utak csillaga, szélrózsza,
te mondd meg, merre menjek...
verdes a szárnya, a combja,
száll a szerelem egyre messzebb.
Utak csillaga, szélrózsza,
meglelt páromat hol lelem meg?*

*Törékeny a nyár,
törékeny a szárnya.
Emlékeivel melyik katona
nem rontott még a távolság-sárkányra,
ha lába alatt ragyogott a föld,
s szívétől feszült zubbonya?*

*Tenyerem, mint ködösre izzadt
tükkör, most is ringatja arcát.
Tarkómon, mint végső páncélt,
viselem, ahogy viseltem
simogatása szép sisakját.
Vállamon egy meg-megrebbenő csókja ül,
— a szabadságos levél piros átlóján
elszállt a vasárnap —
homokban, kőben, szélben, patakban
gázol azóta a század,
pajzsá páncélozódik, fenődik fegyverül.
Szijak és súlyok húzzák dacosan a dacoló vállat,
de csókját, a madárka-mozdulását
őrizem sértetlenül.*

*Magas szélrózsza kavarog,
idő zúg, szived zenget.
Szállnak a napok, örök vagyok,
örökös örségen merengek.
De lásd, én mind közelebbre távolodom,
s hozzád simulva dobogok egyre messzebb,
már érzem, tudom,
hogy veled két év alatt megnöttem nagyon,
hogy csak arcoddál, bőröddel határolhatom
magamat, míg magamban hordozom
czt a határtalan szerelmet.*

*Törékeny a csend,
foghatatlan a szárnya
Lásd, most imádkozom, bolond, vágyódó katona,
kulcsold te is a kezedet imára,
s mondd:
az én mindennapi leveletem
add föl nekem ma,
hogy egy percre
holnapután is boldog legyek.*

VISSZA A NYÁRBA

*Nem narancs leng,
csak néhány árva sarkantyúvirág
szorítja a heves szél oldalát.*

*A halványpiros rózsza még szállna
a nyár haján
tovább.*

*De lám, a mályva
már a keszegen omló, sárga
dióleveleket dajkálja,
s talán szeretne szólni is.*

*Inog, remeg...
Karján holt levelek.
Sejt valamit, s nem tudja mégsem,
s hitetlenkedve szinte hisz;
aranyzöld áramot remél a szélben,
amely boldogságába visz.*

SZERB GYÖRGY

ÉNEK, ŐSZI TÁJJAL

*Már pislákol pár karmazzin levél
a lombkastélyok ormán, mint a vér.
Hozzák az őszt borostás reggelek,
kemények, durvák, mint az emberek.
Már köd lapul a tarlón. Kék utak
függnek a füstön, mint a büntudat.
Elmúlt megint, s megint más volt a nyár,
mint ahogy hittük. Nem pattant a zár
titkok felett, és nem enyhült a gond.
Se nyár, se őszt, se tél, tavasz se mond
sohase újat. Sorsunkra konok
közönnyel néznek, mint az ikonok.
S mi csak vonszoljuk, s hisszük, ó de szép,
egy nagy repülés előérzetét,
naponta sírva újjászületünk,
hisz egyszer úgyis sikerül nekünk
valamit látni, amit más soha,
valamit tenni, ami már csoda,
valamit vinni, ami már öröm,
s embernek lenni rontott délkörön.*

*Ez tart meg élve. Ének akkor is,
ha hallgatásunk hosszú és komisz,
kiáltás akkor is, ha korcs a hang,
csenddé törik, mint hó alatt a hant,*

és élet akkor is, ha töredék...